

Azim A. kijkt boos en geïrriteerd. En zwijgt

ROB ZIJLSTRA

GRONINGEN Wat de rechters ook probeerden, hoezeer ze hem ook op de risico's wezen, Azim A. weigerde vragen te beantwoorden. Hij vertrouwt het rechtssysteem niet.

De 21-jarige Azim A. schoot in de vroege ochtend van 15 oktober 2017 – op de Korreweg in Groningen – met maar één doel. Hij wilde zijn slachtoffer doden. Hij schoot met gestrekte arm, gericht, koel en berekend. Dat zegt officier van justitie Henk Mous. Voor hem is het zonneklaar: dit is een poging tot moord.

De daarbij passende strafeis: twaalf jaar gevangenis. En omdat Azim een antisociale persoonlijkheidsstoornis heeft, moet ook de maatregel tbs worden opgelegd om de samenleving te beschermen. „Deze man deinst nergens voor terug, neemt geen verantwoordelijkheid”, aldus Mous. Ook moet A. een schadevergoeding aan het jonge slachtoffer betalen van bijna 900.000 euro. Dat is de eis.

Waarom Azim S. geen vragen wilde beantwoorden bleef in de lucht hangen. Zijn advocaat Guy Weski zei er wel iets over. Volgens hem is Azim

'Azim heeft het gevoel dat wat hij ook zegt, niemand hem zal geloven'

door alle media-aandacht publiekelijk al veroordeeld. Door hem met naam en toenaam en met foto op de nationale opsporingslijst te plaatsen, is niet alleen zijn privacy geschonden, maar is hem ook een eerlijk proces ontnomen. „Azim heeft het gevoel dat wat hij ook zegt, niemand hem zal geloven. Dan kan hij net zo goed zwijgen.”

Weski ging niet in op de vraag of Azim A. de man is geweest die de trekker overhaalde. Als de rechtbank vindt dat A. schuldig is, dan is hij schuldig aan een poging tot doodslag, niet aan een poging tot moord. De strafeis is dan ook veel te hoog, zei Weski. Hij kan zich iets voorstellen bij een jaar of zeven. En dan zonder de maatregel tbs.

Uit de feiten die de rechters opnoemden kan worden opgemaakt dat er geen aanleiding was voor de schietpartij. Het slachtoffer fietste

vanuit de binnenstad richting de Korrebrug. Halverwege passeerde hij drie mannen. Ze riepen of hij meging om wat te drinken. Hij stopte, zei dat hij naar huis ging, omdat hij morgen weer moet werken. Toen vielen er klappen. Hij verdedigde zich. Dan ineens vijf knallen. Drie kogels raakten hem en hij zakte ineen. De twee vrienden van Azim A. verklaarden bij de politie dat ze nog hadden geprobeerd A. tegen te houden. Zij staan vandaag terecht.

Diezelfde vrienden verklaarden ook dat Azim een jongen is die heel vriendelijk, zorgzaam en loyaal is, maar ineens kan omslaan en agressief kan worden. Onderzoekers van het Pieter Baan Centrum (PBC) kwamen tot een vergelijkbare conclusie. Een advies bleef achterwege. A. weigerde aan onderzoeken in het PBC mee te werken.

Twee, drie keer leek het erop of de zwijgende A. toch zou gaan praten. Maar dan herpakte hij zich en herhaalde hij wat hij al honderd keer eerder had gezegd: „Ik beroep me op mijn zwijgrecht.” Als de rechters hem vragen waarom hij toch zo boos kijkt, boos en geïrriteerd, zegt hij: „Ik vertrouwt het rechtssysteem niet.”

Uitspraak: 19 oktober.

Sidney Ruiter: 'Jij hebt mij het recht van gaan en staan ontnomen'

Het willekeurige slachtoffer van de weerzinwekkende schietpartij op de Korreweg is Sidney Ruiter, student 'integrale veiligheidskunde'. Hij las in de rechtszaal een verklaring voor. Met zijn toestemming publiceren wij een aantal fragmenten uit zijn verklaring.

'Ik denk vaak aan die fatale nacht en hoe het had kunnen verlopen. Was er niet iets wat ik had kunnen doen om te voorkomen dat ik hier nu zit met een dwarslaesie. De uitkomst is steeds hetzelfde; ik had geen schijn van kans tegen drie knullen en een wapen!

Wat ik nog in het leven heb is een hopeloos uitzicht op jaarlijkse ziekenhuisbezoeken (...) Niet zelf kunnen bepalen wanneer en hoe ik iets doe.

Afhankelijk zijn. Anderen bepalen wanneer je opstaat, naar het toilet kan en weer naar bed gaat. De spontaniteit is uit het leven.

Een hoogtepunt in mijn leven op dit moment is trots zijn op het feit dat ik mijn veters kan strikken.

Maar naast de waslijst van lichamelijke gevolgen zijn er ook nog de psychische gevolgen. De enorme spanning in mijn lijf. Het schrikken bij harde geluiden. Mensen met een andere huidskleur, een capuchon op, vreemd gedrag of dat ze überhaupt achter mij lopen; altijd bang dat ze mij wat aandoen. Het is niet leuk om niemand meer te kunnen vertrouwen, de constante staat van onzekerheid.

Ik heb mijn studie weer opgepakt, maar met de concentratie van een 2-jarige is dat lastig. Het niet meer kunnen genieten van de mooie dingen van het leven. En als laatste elke ochtend weer de herhalende hel van het opstaan. Dat is nog maar een deel van wat jij mij hebt aangedaan!

Ik kom zelfstandig geen kroeg hier in Groningen binnen. En als ik binnenkom is er geen toilet voor invaliden aanwezig. En altijd de starende ogen van de mensen om mij heen.

Ik zal moeten gaan accepteren dat het niet anders zal worden. Ik hoop dat ik dat ooit kan.'

De volledige slachtofferverklaring van Sidney Ruiter is te lezen op dvh.nl